

G. F.:

SPOMIN NA KETTEJA IN MURNA.

Zjutraj sem pregledaval stare knjige in papirje. Pri tem opravilu mi pride v roke star Horac, in na strani 31., kjer se nahaja oda „Nunc est bibendum“, je ob strani s svinčnikom in s Kettejevo roko napisana sledeča igračica:

„Čemern grem iz mesta,
da v vinski se hram umaknem
in suho si grlo oplaknem,
v novine nos utaknem.

Prismeje se šumna družba,
ej, pač se nabrenkala cvička,
debela mamica čička
smehljaje se radi dobička.

In glej ga mi polička!
Smehlja se na moji levici,
na desni smeh kroži na lici
natakarici v govorici.“

Ta častitljivi Q. Horatius Flaccus, tiskan leta MDCCCLVI., je bil Kettejev in meni ga je v starih mladih časih dala Polonca, tista gospodinja, pri kateri je Kette umrl v stari cukrarni. Pesmico pa je zapisal osmošolec Kette gotovo kakega soparnega popoldneva v zatohli sobi stare novomeške gimnazije, ko je profesor razlagal umetnost sapfičnih in asklepijadejskih kitic.

Nadalje sem naletel na list papirja, na katerega je prijatelj Murn Aleksandrov pred tolikimi in tolikimi leti pred mojimi očmi, kakor se še dobro spominjam, v majhni sobici stare cukrarne napisal naslednjo pesem, doslej še neobjavljeno:

Tako stoji tam v bridkosti
zdaj pri kapeli in zdaj ob mosti
ubogi Mursa.

Tam na solnci stoji, prosi v dežju ljudi
kot pozabljena zadnja stvar
za majhni, še manjši dar.

Ah, ve srca, usmiljenju tuja,
ni levit mu več upa ne vzbuja...
ubogi Mursa!

Po cesti, glej, voz pridrči,
pred bleskom zastrè si oči
ob mostu Mursa.

„Kdo vlije mi v dušo moči?
Kdo z mano svoj plašč razdeli
kakor Kristus?“

„Kdo s pogledom priveže me nase
za radost, ki z besedo ne da se,
radost milosrčja?“

Ah, angelji v nebu pojó,
če prosjaku mogotci dajo —
Aleluja!

— Da, to je bilo že zdavnaj. In v sobo k nama se je slišalo petje deklet in nabijanje kopit, midva pa sva sedela ob dolgi smrekovi mizi, kakor so po vojašnicah, zatopljena v svoja literarna dela. Kje so tisti časi, kje tista dekleta, in kje je prijatelj Murn!

MIRAN JARC:

V MRAKU OB AKORDIH KLAVIRJA.

Še, še nalivaj melodij skeleče
mi vino v ždeče duše čašo prazno!
Prapokrajin molčanje neizrazno
pretoči v zvočij valovanje hladeče.

Zastri mi okna srca s svilenino
vonjivih akordov, da me ne premoti
spet oni večni potnik k daljni poti...
Še, še mi v dušo godbe vroče vino!

MS

Ni za razumeti!
24/2920